

Päiväni
näkemisen ja
silmä-
terveyden
ammattilaisena

TEKSTI JA KUVAT SAMY MRENA

Samy Mrena

Silmätautien erikoislääkäri,
silmäkirurgi LKT
Silmäsairaala Valo

6.30–9.00

Arkipäiväni kolmen pienen lapsen isänä ja silmäkirurgina alkaa yleensä juuri päinvastoin kuin viikonloppuna. Viikonloppuisin kuudelta heräävät ilopillerit on kiskottava viikolla sängystä ylös seitsemältä, jotta ehdin viedä 3- ja 6-vuotiaat kerhoon ja kouluun ennen kello kahdeksaa. Tänäänkin tuli kiire.

9.00–11.20

Aamun isä-rooli vaihtuu silmälääkäriin. Lasten viemisen jälkeen matkani jatkuu Helsingin keskustaahan loputtomalta tuntuvan työmaaviidakon läpi. Sähköauton hiljaisuuden rikkoi puhelimen pirinä, työmatkat tulee usein käytettyä työpuheluiden hoitoon. Matkani päättyi Silmäsairaala Valoon, jossa vastaanottoni alkoi yhdeksältä.

Muutaman leikkauskontrollin lisäksi päivääni toi vipinää Helsingissä järjestettävää suurtaapahtumasta suoraan vastaanotolle saapuva ulkolainen vieras. Diagnoosin ja lääkähoidon jälkeen hänen täytyi palata kiireesti tapahtumapaikalle, show must go on! Päivään mahtui myös toisen silmälääkäriin mielenkiintoinen sarveiskalvopotilaan konsultaatio sekä optikon lähettämä tuore keratoconus. Juuri perustetun sairaalan päivässä on onneksi rauhallisempikin hetki: odottaessani mittaushoitajaltamme tuloksia, ehdin ihailia upeita Espan puiston maisemia minttukaakaota nauttien.

12.20–17.30

Illtapäivä jatkuu ravitsevan lounaan, tällä kertaa sämpylän (:), jälkeen tiukka- tahtisena. Roolini vaihtuu silmäkirurgiin. Illtapäivän leikkaukset alkoivat perinteisillä kaihileikkauksilla, minkä jälkeen siirryin lasersaliin. Leikattavina oli yksi Supracor- ikänäköleikkauspotilas ja kaksi Smile- taivovirheleikkauspotilasta – yhteensä leikkauksia oli kahdeksan ja potilaiden ikä vaihteli 31–72-vuoden välillä.

Välillä on kovakin kiire, mutta tyttäreni lähetti viestin, jossa oli paljon sydämiä ja kuvia, sekä toive myslijogurtista iltapalaksi. Vastasin heti.

17.30–20.00

Kokoukset alkavat. Kehitämme yhtiötovereitteni kanssa sairaalan toimintoja, käymme läpi mielenkiintoisia potilastapauksia ja hoidamme rutiiniasioita. Niitä on paljon! Tosin pienessä, kymmenen henkeä työllistävässä yrityksessämme on niin kokenut ja oma-aloitteinen henkilökunta, että hommat pyörisivät varmaan itsestäänkin.

20.30–23.30

Kotimatalla pysähdyn marketissa ja ostan myslijogurtit ja maitoa. Palaan isä-rooliin. Voi kuinka perhettä on ollut ikävä! Pojallani on kaatumisesta maton kuvio otsassa, vanhin tyttäreni kertoo tennistunnistaan ja pienokainen harmittelee ensimmäistä hammastaan.

23.30

Koiranulkoiluttajan roolini alkaa ja pääsen seuraamaan ikipirteän 12-vuotiaan koirani huoletonta ja innokasta nuuhkimista. Olisinpa minäkin tuossa kunnossa 84-vuotiaana. Nukahtaminen ei ole ongelma. Olen väsynyt, mutta onnellinen.

Tapaan päivittäin paljon erilaisia ihmisiä, joiden tarinoita pääsen kuulemaan. Toivottavasti onnistun helpottamaan heidän elämäänsä hoidoilla tai leikkauksilla, joskus pelkästään kuuntelemalla. Missä

muussa ammatissa kuulisin samalla viikolla silmäongelmien lisäksi maatalan pitäjän ongelmista, pilaantuneista järvistä pohjoisessa sekä tarinoista rallimaailman ja politiikan huipulta? Jokainen päivä on erilainen. Olen unelma-ammattissani ja vuosi on ollut huikea. Syntyihän tänä Suomi 100 vuotta juhluvuonna Silmäsairaala Valon lisäksi nuorimmainen tyttäreni!

Viime aikoina työpäivät ovat venyneet turhan pitkiksi. Onneksi yrittäjyys ei aina vie näin paljon aikaani, ja olen onnellisessa asemassa, kun minulla on rakastava ja ymmärtävä vaimo kotona. Ilman häntä tämä ei olisi mahdollista.